Vint-i-dos

Per DavidG el dv., 02/10/2020 - 00:00

Són vint-i-dos el nombre dels objectes amb els que m'embolcallo el cos cada vegada que prenc la decisió de sortir de casa: pantalons, camisa, cartera, mòbil, claus... M'he parat a comptar-los en escoltar l'Evangeli d'avui en el que, gairebé a pèl, Jesús envia els seus deixebles, cap on Ell mateix havia d'anar: sense bossa, ni sarró, ni calçat, ni dos vestits, ni cap moneda: ni d'or, ni de plata, ni de coure; ni bastó. Queda clar que viure en la dinàmica de l'anunci del Regne de Déu és viure amb una clara tendència a la nuesa, com la que Jesús envia als seus.

Perquè nu em faig més conscient de la meva feblesa, la que Déu vol revestir amb el seu vigor. Nu, sense els embolcalls que el temps m'ha proveït , soc ben poca cosa. Els seus talents en mi és mostren més eficaços quan més reconec la meva debilitat. Nu es veuen les ferides de les lliçons apreses; i nu també reconec l'essència que sobreviu a totes elles. Nu sento el fred que em fa cercar àvidament allò que em permetrà seguir viu, l'escalf de l'aprenentatge. Nu també sento la vergonya del judici sobre mi mateix, que mai m'exculpa del tot i, m'acaba deprimint o m'instal·la en l'orgull mentider. Nu sols em queda cercar la seva mirada i la veritat de Déu que m'estima, m'acarona i m'abraça. Ell, que nu mor a la creu i així va ressuscitar. La mirada de Déu és la que em vesteix. El seu esguard em reconeix molt més del que jo em conec. Nu vaig néixer i nu sento que en Ell puc renéixer.

Ara, de moment, miro de tendir-hi i en faig pregària cada vegada que em vaig ajustant al cos, un a un, els vint-i-dos objectes amb els que avui també sortiré de casa, anant pels llocs on Jesús voldrà passar rere meu.